

керівництва навчальною діяльністю, які спрямовані на пробудження інтересу до навчання, відчуття потреби у знаннях, створення проблемно-пошукових ситуацій. Таке керівництво визначається рівнем наукової і педагогічної кваліфікації педагогів, їхнім вмінням перенести сформовані навички роботи з ономастикомом на інший навчальний матеріал

ЛІТЕРАТУРА:

1. Горпинич В.О. Топонімічний гурток в школі як одна з форм краєзнавчої роботи. – Кіровоград, 1983. – 96 с.
2. Коваль А.П. Знайомі незнайомці: Походження назв поселень України. – К.: Либідь, 2001. – 304 с.
3. Савченко О.Я. Урок у початкових класах: Навчально-методичний посібник. – К.: Освіта, 1993. – 224 с.
4. Сухомлинський В.О. Серце віддаю дітям // Вибрані твори: В 5 т. – Т. 3. – К.: Рад. школа, 1977. – С. 46-142.
5. Чак Є.І. З біографії слова.- К.: Веселка, 1976. – 135 с.
6. Янко М.Т. Гомін Землі: Загадки топонімічні. – К.: Веселка, 2000. – 127 с.

Торчинская Т.А.

МЕСТО РОБОТЫ НАД ОНОМАСТИКОЙ НА УРОКАХ УКРАИНСКОГО ЯЗЫКА В НАЧАЛЬНЫХ КЛАССАХ

Статья посвящена проблеме использования ономастического материала на уроках украинского языка в начальной школе. Доказывается целесообразность использования ономастикона с целью активизации познавательной деятельности младших школьников.

Ключевые слова: ономастический материал, ономастика, оним, онимия, собственные имена, познавательная активность.

Torchinska T.A.

PLACE ROBOTS ON LESSONS FOR UKRAINIAN ONOMASTICS IN INITIAL CLASSES

The article deals with the use of onomastic material on the lessons of the Ukrainian language in elementary school. Proved the feasibility of using onomasticon to enhance cognitive activity of younger schoolchildren.

Key words: onomastic material, onomastics, names, names, proper names, cognitive activity

УДК 371.711: 371.3: 373.3

Цись В.В.

ЗДОРОВ'ЯЗБЕРЕЖУВАЛЬНА СПРЯМОВАНІСТЬ РОЗВИВАЛЬНОГО НАВЧАННЯ В ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ

У статті розкривається сучасний стан здоров'я підростаючого покоління, визначені основні чинники негативного впливу на нього під час освітнього процесу та на основі теоретичного аналізу встановлено, як на основі застосування основних положень розвивального навчання зменшити цей вплив.

Ключові слова: здоров'я, молодші школярі, розвивальне навчання, освітній процес у початковій школі.

В останні роки особливо гостро постає питання збереження здоров'я підростаючого покоління. Воно досліджується не тільки з медичної, а й з педагогічної та психологічної сторін і це обумовлено тим, що дитина молодшого шкільного віку більшість часу перебуває у загальноосвітньому навчальному закладі і все, що з нею відбувається в цей час прямо, або опосередковано впливає на її психофізіологічний стан.

Так, на основі аналізу сучасних показників здоров'я встановлено, що за період навчання у школах I та II ступенів кількість здорових дітей зменшується в 4 рази, а із вадами зору збільшується з 3 до 50 %, кількість нервово-психічних порушень збільшується з 15 до 40 %, а з порушеннями опорно-рухового апарату (сколіоз, остеохондроз, складні форми плоскостопості) збільшується до 65 % [5].

У свою чергу, М.Безруких зазначає, що кількість учнів, які страждають хронічними захворюваннями сягнула межі 90 % (кількість абсолютно здорових дітей не перевищує 10 %), більше 50 % з них мають незадовільну фізичну підготовку. Приблизно 75 % хвороб дорослих є наслідком умов життя в дитячі та юнацькі роки [2].

За даними вчених, уже наприкінці першого року навчання 60-70 % учнів мають нервово-психічні розлади межового характеру. Найбільший відсоток таких дітей у школах нового типу, що обумовлено психологічним та фізіологічним перевантаженням через високе нервове напруження та інтенсивність навчально-виховного процесу [7].

М. Гончаренко відмічає, що в українському суспільстві спостерігається катастрофічний занепад духовного здоров'я молодого покоління під впливом преси й телебачення, психотерору й рекламної антикультури, нав'язування насильства, експериментів з наркотичними засобами тощо [3].

Аналізуючи ті зміни, які відбуваються в здоров'ї та фізичному розвитку дітей шкільного віку в останній час О.Беседіна, Г.Даниленко, М.Коренєв, І.Сергета та інші дійшли висновку, що це обумовлено постійним збільшенням навчального навантаження з одночасним погіршенням умов перебування учнів у освітньому закладі.

У свою чергу, М.Антропова, Е.Вайнер, Г.Зайцев, О.Іонова, В.Слуцький та інші виділяють такі чинники під час навчально-виховного процесу, котрі негативно впливають на здоров'я учнів: недостатнє врахування вікових та індивідуальних особливостей дітей, що є однією з причин відхилень у формуванні особистості, її поведінці; перевантаження навчальним матеріалом, недосконала організація навчальної діяльності, авторитарно-репродуктивний стиль навчання, низька рухова активність школярів під час уроків, а як наслідок перевтома, що негативно впливає на соматичний стан дітей, низький рівень культури здоров'я вчителів та школярів.

Тому виникає необхідність у перегляді підходів до навчання та виховання підростаючого покоління, при якому зменшувався б негативний вплив сучасного освітнього процесу. Одними з таких, на нашу думку, є прийоми та методи, запропоновані в межах розвивального навчання.

Здоров'язбережувальну спрямованість освітнього процесу досліджували М.Безруких, В.Білецька, Л.Слькова, Г.Зайцев, М.Колеснікова, В.Неділько, Л.Омельченко, С.Сериков, Р.Штайнер та інші, а розвивальне його значення – Ш. Амонашвили, В. Давидов, П. Гальперин, Л. Занков, Н. Тализіна, Д. Ельконін, П. Ерднієв та інші.

Незважаючи на значну кількість досліджень у цих напрямках, ще недостатньо висвітлене питання здоров'язбережувальної спрямованості розвивального навчання, тому метою статті є теоретичний аналіз основних положень розвивального навчання щодо збереження здоров'я дітей під час освітнього процесу.

Ю.Бабанський зазначав, що процес навчання базується на системі пізнавальної діяльності школярів, спрямованої на розв'язання освітніх завдань [1], яка, на думку М. Пискунова, реалізується через складні мисленнєві процеси [8].

Проте їх несформованість, або інтенсифікація, може спричинити перевантаження психіки дитини, що є, як зазначалось вище, одним з негативних чинників погіршення здоров'я учня. Як відмічає М. Матюшонок, будь-яка більш або менш довготривала робота призводить до втоми організму, оскільки у процесі діяльності його запаси енергії поступово зменшуються, що не може не вплинути на рівень працездатності [6]. Тому для нормалізації життєвих функцій організму необхідним є зміна активної форми діяльності на пасивну, а при відсутності зазначеного переходу виникає перевтома, що може спричинити дизфункцію клітин головного мозку.

Каталізатором цього процесу також є перевантаження навчальним матеріалом та інтенсивність мисленнєвої діяльності і, як наслідок, підвищення нервового напруження. Також до цього, на думку М.Пискунова, може призвести швидкі та часті переключення з одного виду діяльності на інший [8], а саме аналітико-синтетичний аналіз, порівняння, узагальнення, асоціації і ін.

Усе це, зазначає науковець, може спричинити певні патології – зміни вегетативної функції, а інколи і зміни, приближені до стану стресу [8], а саме аналітико-синтетичний аналіз, порівняння, узагальнення, асоціації тощо.

Однією з умов зменшення зазначених факторів є перегляд умов навчання та виховання підростаючого покоління. Чітка організація та підбір відповідних прийомів та методів може зменшити негативний вплив освітнього середовища на психофізіологічний стан учнів.

Проте виникає необхідність у диференціації альтернативних навчальних технологій, оскільки, як зазначає С.Серигов, властивості людини (її природні задатки та здібності, які розвиваються) і особливості освітньої системи далеко не завжди і не у всьому збігаються, що, у свою чергу, може призвести до суперечностей між ними. Для попередження цього, науковець пропонує адаптувати саму освітню систему до унікальних особистісних якостей людини [9]. Зазначений погляд базується на теорії Ж.Піаже щодо адаптації пристосування педагогічного процесу до психічного розвитку дитини.

Однією з головних помилок педагогів, на думку Ж.Піаже, є те, що вони під час ознайомлення дітей з новим предметом або явищем ґрунтуються на чуттєві дані, результати спостереження, оскільки дитина може їх засвоїти тільки на основі перетворення об'єкту, а не під час пасивного споглядання [4]. Особливо гостро це питання постає під час самоосвіти.

Зазначений вид діяльності не є регламентованим і не керується безпосередньо педагогом, оскільки несе рекомендаційний характер. Проте самоосвіта і самоудосконалення займає вільний від навчання час, що зменшує можливості відпочинку і може призвести до перевтомлення.

С. Серигов у своєму дослідженні [9] зазначав, що самостійна діяльність спрямована на отримання нових знань є більш енергозатратною у порівнянні з процесом навчання. Оскільки під час останнього рівнозначно застосовуються два види методів: репродуктивні та проблемно-пошукові. Перші не вимагають підвищеної мисленнєвої діяльності школярів і під час передачі соціального досвіду потребують менше часу на відміну від другої групи.

Науковець порівнює самоосвіту з процесом засвоєння соціального досвіду на основі проблемно-пошукового методу, оскільки під час зазначеної діяльності людини вивчає проблему, яка для неї виступає як нова. Таким чином, зазначає С. Серигов, у процесі виконання функції самоосвіти витрачається відносно більше енергії у своїй інтелектуальній діяльності, чим у ході навчання [9].

Тому виникає необхідність у керуванні та координуванні власної діяльності дитини.

Також особливої уваги потребує питання потреби у навчанні та у самостійному отриманні знань. Відсутність мотивації до певного виду діяльності призводить до переборювання індивідом власних інтересів, прагнень, що може також зумовити виникнення стресових ситуацій.

Перераховані вище особливості традиційного навчання не можна віднести до здоров'язбережувальних, тому виникає потреба у створенні альтернативного освітнього простору, яке сприяло б не тільки отриманню знань, умінь та навичок, а й збереженню всіх компонентів здоров'я. Одним з таких, на нашу думку, є розвивальне навчання.

Однією з його особливостей є організація співпраці під час ознайомлення з окремими поняттями, що сприяє формуванню навчального цілепокладання і навчальної мотивації і у подальшому призводить до самостійного прагнення до отримання знань. Цього можна досягти при створенні перехідних цілей. Так, наприклад, В.Репкін у процесі формування навчальної діяльності виділив три основні етапи [4]: 1) перетворення практичної задачі у

навчально-практичне; 2) включення поняття до ситуації навчально-практичного завдання у ; 3) аналіз поняття як розвивальної системи.

Перший етап характеризується тим, що замінюється механічне виконання певних дій його аналізом. Наприклад, при виконанні арифметичних дій основний акцент робиться не на кінцевий результат, встановлення значення виразу, а на загальні механізми його обчислення, встановлення конкретного змісту арифметичних дій. Тобто задається проміжна ціль, яка у подальшому є основною – формування розуміння виконання операцій за допомогою встановлення зв'язків між умовою та способом отримання результату. Крім того, що зазначена діяльність несе пізнавальний характер, вона, на думку В.Давидова, формує самостійність їх виконання у молодших школярів [4].

Також науковець зазначає, що перетворення певного завдання у навчально-практичне можливо лише у процесі спільно-розподільної діяльності учня та вчителя, яка реалізується через певну послідовність дій [4, с.176]:

1. Визначення практичного завдання, яка вимагає оволодіння новими способами дій;
2. Спільний аналіз умов, які визначають необхідність нового способу дій;
3. Спільне виділення проміжної (власне навчальної) цілі і способів її досягнення;
4. Фіксування в моделі умов і способів реалізації виділеної навчальної дії;
5. Визначення навчально-практичного завдання, яка вимагає відтворення та конкретизацію навчальної дії;
6. Аналіз на основі моделі умов зазначеної задачі і відтворення (конкретизація) дій;
7. Спільне здійснення контролю і оцінка відтвореної дії.

Реалізація зазначених етапів сприяє розумінню та послідовному формуванню навчальних дій, що, у свою чергу, зменшує енергозатратність і сприяє запобіганню перевтомі молодших школярів під час процесу засвоєння нових знань.

Слід зазначити, що під час спільної роботи педагог тільки допомагає та при необхідності корегує дослідницько-пошукову діяльність учнів, дотримуючись суб'єктно-суб'єктні відносини, тим самим створюючи комфортні умови на уроках.

Доступність нового навчального матеріалу реалізується також через моделювання досліджуваного предмета, або процесу. Як зазначає В. Давидов, їх конкретизація підтримує інтерес школярів, хоча він є ситуативним і нестійким [4]. Крім того, що використання моделювання сприяє більш глибокому розумінню навчального матеріалу для учнів початкових класів, оскільки відповідає віковим особливостям зазначеної категорії, воно також сприяє мотивації до вивчення та дослідження нового, що допомагає регулювати пізнавальний процес.

Після засвоєння основних механізмів школярі переходять до наступного етапу формування навчальної діяльності – навчально-дослідницького.

Під час дослідження під контролем педагога учні аналізують певні закономірності, особливості досліджуваного предмета або явища, тим самим активізуючи мисленнєві процеси учні переходять до вищого рівня: від навчальної до навчально-пізнавальної діяльності.

Крім того, в учнів розвивається інтерес та вміння визначати способи дослідження, тому закономірним на цьому етапі таке новоутворенням як навчальне цілепокладання. Це допомагає дитині молодшого шкільного віку не тільки прийняти поставлені вчителем практичні завдання, а й самостійно визначати проміжні навчальні цілі та способи їх досягнення, тобто будувати певний алгоритм виконання дій, що, у свою чергу, сприяє попередженню перевантаження під час отримання нових знань.

Третій етап формування навчальної діяльності характеризується переходом до аналізу поняття як розвивальної системи. На цьому рівні шаблоном перевірки правильності виконання завдання є раніше побудована модель, відповідність їй. Цей варіант контролю і самоконтролю допомагає швидко і опосередковано перевірити результати діяльності, визначити помилковість у міркуванні учнів, а також проаналізувавши моделі розв'язання завдання продемонструвати, де дитина помилилась.

Застосування самоконтролю під час виконання завдань, який базується на моделюванні основних положень, допомагає школярам сконцентруватися на самому завданні, а не очікувати оцінки їх діяльності педагогам, що зменшує нервові напруження та запобігає виникненню стресових ситуацій під час уроку.

На основі теоретичного аналізу основних положень розвивального навчання було встановлено, що воно позитивно впливає не тільки на психологічний розвиток молодшого школяра, а й на всі складові його здоров'я, оскільки зменшують негативний вплив основних дидактогенних чинників, а саме: враховують вікові та індивідуальні особливості дітей, встановлюють під час освітнього процесу суб'єктно-суб'єктні відносини, реалізується поетапність формування навчальних умінь та навиків, моделювання досліджувальних закономірностей.

Подальші напрями досліджень пов'язані з вивченням особливостей застосування основних положень розвивального навчання під час підготовки майбутніх вчителів початкових класів.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Бабанский Ю.К. Оптимизация учебно-воспитательного процесса: [Методические основы] / Ю.К. Бабанский. – М.: Просвещение, 1982. – 192с.
2. Безруких М.М. Здоровьесберегающая школа / М.М. Безруких. – М.: Московский психолого-социальный институт, 2004. – 240с.
3. Гончаренко М.С. Освітнянські проблеми валеології / М.С. Гончаренко // Формування, збереження і зміцнення здоров'я підростаючого покоління як обов'язковий компонент системи національної освіти : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. з валеології, Дніпропетровськ, 22-24 жовтня 1996 р. / Ін-т змісту і методів навчання ; ред. С. В. Кириленко. – К., 1997. – С. 28-35.
4. Давыдов В.В. Теория развивающего обучения / В.В. Давыдов. – М.: ИНТОР, 1996. – 544с.
5. Казин Э.М. Основы индивидуального здоровья человека / Э.М. Казин, Н.Б. Глинова, Н.А.Литвинова. – М.: "Владос", 2000. – 190с.
6. Матюшонок М.Т. Физиология и гигиена детей и подростков: учебное пособие / М.Т. Матюшонок. – Минск: Выш. шк., 1980. – 214с.
7. Методологія і технології забезпечення здоров'язбережувального освітнього простору на регіональному рівні [Електронний ресурс] / Л.В. Лаврова, Н.М. Мікулак, В.А. Савченко, Ю.С. Хоменко. – Режим доступу : <http://www.ukrdeti.com/firstforum/r25.html>.
8. Пискунов М.У. Организация ученого труда студентов / М.У. Пискунов – Минск: Изд-во БГУ, 1982. – 142с.
9. Сериков С.Г. Охрана здоровья участников образования: теоретический аспект : науч.-метод. пособие / С.Г. Сериков ; под ред. А.И. Сидорова. – Челябинск : Изд-во ЮУрГУ, 2001. – 178с.

Цысь В.В.

ЗДОРОВЬЯЗБЕРЕГАЮЩАЯ НАПРАВЛЕННОСТЬ РАЗВИВАЮЩЕГО ОБУЧЕНИЯ В НАЧАЛЬНОЙ ШКОЛЕ

В статье раскрывается современное состояние здоровья подрастающего поколения, определены основные факторы негативного воздействия на него во время образовательного процесса и на основе теоретического анализа установлено, как на основе применения основных положений развивающего обучения уменьшить это влияние.

Ключевые слова: здоровье, младшие школьники, развивающее обучение, образовательный процесс в начальной школе.

Tsys V.V.

HEALTHKEEPING ORIENTATION DEVELOPING EDUCATION IN ELEMENTARY SCHOOLS

The article deals with the current state of health of the younger generation, the basic negative factors affecting it during the educational process and on the basis of theoretical analysis showed both on the basis of the main provisions of developmental education to reduce this impact.

Key words: health, younger school children, developmental education, the educational process in elementary school.

УДК37.046.12

Черепанова С.Б.

НАВЧАННЯ ІНШОМОВНОГО СПІЛКУВАННЯ ДОШКІЛЬНИКІВ

Стаття присвячена питанням вивчення сучасних тенденцій навчання іноземних мов дітей дошкільного віку, зокрема ефективних методів навчання іноземного спілкування дошкільнят.

Ключові слова: дошкільна освіта, іноземне мовлення, мовленнєва активність, метод повної фізичної реакції

Значні зміни у суспільно-політичному та економічному житті європейських країн безумовно впливають і на розвиток їх системи освіти. Освітня політика Євросоюзу виділяє Базовий комплекс дисциплін, який охоплює гуманітарні дисципліни, і його метою є виявлення індивідуальностей у національних культурах, їх зв'язок із загальнолюдськими цінностями, більш того, він має дати уявлення про "європейську свідомість".

Відкритий характер суспільства, розширення політичних та економічних зв'язків України з іншими державами світу стали важливим чинником зростання соціального запиту на фахівців, які володіють іноземними мовами.

Надзвичайно актуальним на сьогоднішній день є впровадження європейських стандартів у навчання іноземних мов та вдосконалення організації навчання іноземних мов у школі та в дошкільних закладах. Іноземна грамотність сприяє формуванню гідного іміджу наших громадян за кордоном, дає змогу зруйнувати бар'єр недовіри, дозволяє поширювати свою культуру та засвоювати чужу.

Дошкільна освіта нині є обов'язковою складовою освіти в Україні. Найпершим суспільним середовищем для дитини, як зазначено у Базовому компоненті дошкільної освіти, стає дошкільний навчальний заклад, метою якого є забезпечення гармонійного розвитку особистості дитини, її фізичного і психічного здоров'я. Дошкільна освіта як перша самооцінна ланка має гнучко реагувати на сучасні соціокультурні запити, збагачувати знання дитини необхідною якісною інформацією, допомагати їй реалізувати свій природний потенціал, орієнтуватися на загальнолюдські й національні цінності [1].

У зв'язку зі стратегіями розвитку держави та великим запитом суспільства – сучасна система іноземної підготовки передбачає більш раннє навчання іноземних мов, оскільки покращення ефективності навчання дітей дошкільного віку іноземної мови є одним із нагальних питань сучасної педагогічної системи. Отже, актуальним є пошук ефективних підходів, методів, форм і засобів підготовки дітей дошкільного віку до якісного іноземного спілкування, оскільки на сьогодні ця проблема знаходиться на стадії дослідження [3].

Дошкільний віковий період є найбільш чутливим для оволодіння дітьми основами іноземного мовлення. Аналіз наукових праць свідчить про актуальність вивчення процесу підготовки дітей до іноземного спілкування. Це питання досліджувалося багатьма науковцями. Так, проблему періодизації чутливості до засвоєння іноземних мов дітей дошкільного віку розглядали Н.В. Імідадзе, Р. Пенфілд; готовність дітей дошкільного віку до мовлення як лінгводидактичну проблему вивчали М.Вашуленко, Г.Ніколайчук, Л.Калмикова; мовленнєву діяльність дітей дошкільного віку вивчали А. Богуш, Н. Гавриш; М. Лісіна, А. Маркова досліджували комунікативний підхід до розвитку мовлення дітей дошкільного віку.